

นุ้ยฝ้าย

8

บทนำ

หากคุณซื้อเกียจจำเบอร์โทรศัพท์ที่เรียงสลับไปมาจนเวียนหัว...
หากคุณเชื่อว่าเบอร์โทรศัพท์ที่เหมาะสมกับวันเกิดของคุณมีผลต่อ
ชีวิตรัก...

หากคุณมีเงินเหลือเฟือและรักในการเก็บสะสมหมายเลขสวยๆ ไว้ใน
คอลเล็กชั่น...

หากทั้งหมดที่เรากล่าวมา
คุณตอบว่า...ใช่
เราสามารถตอบโจทย์นี้ให้คุณได้
เพราะเรา...คือผู้นำอันดับหนึ่งในธุรกิจซื้อขายซิมเบอร์สวย
ที่จะเนรมิตเบอร์สวยให้คุณได้ตามที่คุณต้องการ

ขอให้ไว้วางใจในบริการของเรา
เรา...สัญญาว่าจะมอบความพอใจสูงสุดให้แก่คุณ
บริษัท เรียงเบอร์ จำกัด มหาชน

]

เรียกฉันว่า...น้องตอ =( )=

เพราะโบราณเขาว่าไว้...

เป็นมนุษย์ สุดนิยม เพียงลมปาก
จะได้ยาก โหยหิว เพราะชีวหา
มั่นพูดดี มีคน เขาเมตตา
จะพูดจา จงพิเคราะห์ ให้เหมาะสม*

อย่า...อย่าเพิ่งตกใจนึกว่าฉันหลุดมาจากหลุมยุครุ่งศรีอยุธยาหรือ
อาณาจักรล้านนาที่ไหน แต่ฉันแค่รู้สึกทุกครั้งที้อ่านกลอนบทนี้มันมีอะไร
บางอย่างกระแทกกลางที่กลางหัวใจสีดำดวงน้อยๆ ของฉันอย่างน่าประหลาด
= __ =

เพราะจะว่าไป...ฉันเองก็ใช้ปากในการเจรจาเงินมาเนิ่นนาน
หลายล้านปีแสง (เวอร์ -_-+) แล้วละนะ

และนอกจากจะต้องใช้ปากแล้วก็ยังต้องใช้ความกะล่อน+ความ
สตรอบเบอร์เข้าช่วยอีกต่างหาก -*-

สงสัยกันแล้วใช่ไหมล่ะว่างานที่ว่ามันคืออะไร

งานของฉันก็คือ...เป็นตัวกลางในการเจรจาขอซื้อเบอร์โทรศัพท์
สวยๆ จากเจ้าของเบอร์เพื่อเอามาขายต่อให้กับพวกเศรษฐีที่เงินเหลือเยอะ
จนไม่รู้จะเอาไปถมที่ดินส่วนไหนของประเทศไทยอีกดี -.-' ก็เลยเอามา
ละลายทิ้งเล่นๆ ด้วยการกว้านซื้อเบอร์โทรศัพท์สวยๆ ไปเก็บสะสมเพื่อ
เสริมดวง หรือไม่ก็เอาไว้รอดชาวบ้านเพื่อไว้ความกับเก๋ =( )=

อันที่จริงลูกค้าของฉันก็ได้มีแต่พวกมหาเศรษฐีเท่านั้นหรอกนะ
มีลูกค้าบางคนที่จัดอยู่ในขั้นอัตคัดขัดสนด้วยซ้ำ แต่ก็อยากจะมีเบอร์สวย
ไว้ใช้จนอุดสำหรับเจียดเงินค่าขนมอันน้อยนิดมาจ้างให้ฉันช่วยเจรจาขอซื้อ

* คัดลอกมาจากบทประพันธ์ของสุนทรภู่

ปุยฝ้าย

10

เบอร์ที่เขาต้องการจากเจ้าของเบอร์มาขายต่อให้เขา

โดยราคาซื้อขายจะขึ้นอยู่กับความสวยของเบอร์ เช่น ถ้าเป็นเบอร์ตอง (มีเลขซ้ำติดกันสามตัว) อย่างเช่น 089-333-XXXX ราคาก็จะถูกกว่าเบอร์ที่มีเลขซ้ำติดกันสี่ตัว อย่างเช่น 089-XXX-3333

หรืออย่างเบอร์ 087-654-3210 (เห็นมั้ยว่าเบอร์มันลดลงมาเรื่อยๆ เหมือนเวลาเรานับถอยหลังเลย) ก็จะแพงกว่าเบอร์ที่มีการเรียงเลขถอยหลังลงมาเพียงแคหกตัว อย่างเช่น 087-654-3XXX

โดยปกติบริษัทของฉันก็มีเบอร์สวยไว้ขายลูกค้าอยู่แล้ว แต่ไม่รู้ว่าจะอะไรลูกค้าส่วนใหญ่มักจะไม่ค่อยสนใจเบอร์สวยที่บริษัทมีขายอยู่แล้ว ลูกค้ามักจะระบุเบอร์ที่พวกเขาต้องการมาให้และว่าจ้างให้บริษัทของฉันส่งตัวแทนไปเจรจาขอซื้อเบอร์จากเจ้าของเบอร์มาให้ โดยที่ลูกค้าพวกนี้จะยอมทุ่มเงินไม่อั้น ขอเพียงเพื่อให้ได้เบอร์สวยตามที่พวกเขาต้องการ

มีหลายครั้งที่เจ้าของเบอร์ไม่ยอมขายเบอร์ให้ฉันด้วยเหตุผลส่วนตัว สารพัดประการเกินกว่าที่จะเอามาสาธยายให้หมดได้ภายในหน้ากระดาษเดียว -*

และมีหลายครั้งที่ฉันเกือบจะหงายหลังตกเก้าอี้เมื่อได้ยินเหตุผลที่เขาไม่ยอมขายเบอร์ให้ฉัน ไม่ว่าจะฉันจะพยายามเสนอเงินให้มากมายแค่ไหนก็ตาม เพราะเหตุผลของเขามันปัญญาอ่อนเสียจนฉันเองยังนึกสงสัยว่าตอนเด็กๆ แม่ให้เขากินอะไรเข้าไปถึงได้มีความคิดพิลึกๆ แบบนี้ --*

มีเจ้าของเบอร์สวยคนหนึ่งไม่ยอมขายเบอร์ให้ฉันด้วยเหตุผลที่ว่า เขาไปดูดวงมาและหมอดูบอกว่าถ้าเขาเปลี่ยนไปใช้เบอร์อื่นที่ไม่ใช่เบอร์นี้ จะทำให้เขากลายเป็นหมันไปตลอดชีวิต --+ ซึ่งฉันมาแอบสืบรู้ทีหลังว่ามีบริษัทซื้อขายเบอร์สวยเจ้าอื่นมาเสนอราคาที่สูงกว่าให้เขาจนเขาตัดสินใจจะขายเบอร์ให้กับบริษัทอื่น ทว่าสุดท้ายฉันก็ใช้ความสตรอเบอร์เออ ไมลิ --+ ใช้อวทิลบีเจรจาขอซื้อเบอร์จากเขาได้เป็นผลสำเร็จ โดยเทคนิคของฉันก็ไม่มีอะไรมาก ชั้นแรกคือเสนอเงินก้อนโตให้ก่อน และถ้าเขายังไม่ยอมขาย ชั้นก็จะพยายามงัดเรื่องโกหกออกมาจากสมองให้มากที่สุดเพื่อโน้มน้าวให้เจ้าของเบอร์ยอมขายเบอร์ให้ฉัน -- บางครั้ง

ก็ให้มารยาทหญิงล้านเล่มเกวียน ย้ำว่าล้านเล่มเกวียนจริงๆ --* เพราะฉันมีสารพัดเทคนิคที่จะทำให้เจ้าของเบอร์ทั้งชายและหญิงตกหลุมพรางและยอมขายเบอร์ให้ฉันมานักต่อนักแล้ว และนั่นทำให้เพื่อนๆ ในบริษัทเรียกฉันว่าน้องตอ --++ (คงไม่ต้องให้บอกหรอกนะว่าทำไมพวกเพื่อนๆ ถึงเรียกฉันแบบนี้ แง~)

ในบริษัทฉันถือเป็นมือวางอันดับหนึ่งในการเจรจาขอซื้อเบอร์ ไม่มีเจ้าของเบอร์คนไหนไม่ยอมขายเบอร์ให้ฉัน อาจจะมีพลาดไปบ้างแต่ก็ถือว่าไม่มากสักเท่าไรเมื่อเทียบกับเพื่อนๆ คนอื่นที่มักจะทำงานพลาดมากกว่าจะสำเร็จ --++

และทุกครั้งที่มีใครในบริษัทเจรจาขอซื้อเบอร์ไม่สำเร็จ บริษัทก็จะส่งฉันไปแทนเพราะมั่นใจในความสามารถ (การตอ...) ของฉัน --α ส่วนเหตุผลที่ฉันทำงานสำเร็จทุกครั้งคงไม่ต้องให้บอกแล้วละนะว่าทำไม =()=

บริษัทพยายามจะต้อให้ฉันดริบเรียนชั่วคราวแล้วมาทำงานนี้แบบเต็มเวลา แต่ฉันก็ตอปฏิเสธไปและขอทำเฉพาะวันที่ไม่มีเรียนหรือหลังเลิกเรียนเท่านั้น เพราะฉันรู้ว่าการศึกษาสำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด แล้วที่ฉันมาทำงานนี้ก็เพราะฉันต้องการเงินมาจ่ายค่าหน่วยกิต ไม่ได้จะเอาไปซื้อปิ้งหรือเอาไปใช้ฟุ่มเฟือยอะไร เพราะฉันรู้ว่าการใช้เงินฟุ่มเฟือยมันจะส่งผลเสียยังงั้นต่ออนาคตของฉัน

หลายปีก่อนครอบครัวของฉันจัดได้ว่าอยู่ในชั้นมีอันจะกินเลยทีเดียว ทว่าก็เหมือนโชคชะตาถากถางแกล้งเมื่อจู่ๆ บริษัทรับเหมาก่อสร้างของพ่อฉันก็เกิดมีปัญหาขาดสภาพคล่องทางการเงิน เนื่องจากภาวะการชะลอตัวทางเศรษฐกิจของประเทศทำให้ฉันต้องมาตออยู่ในสภาพคุณหนูตกยากอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ TOT

พ่อแม่ของฉันตัดสินใจย้ายไปอยู่ต่างประเทศเพื่อหางานทำและหลบหนีไปในตัว =()=

ส่วนฉัน (ซึ่งเป็นลูกสาวคนเดียวของครอบครัว) ก็ต้องออกไปหางานพิเศษทำหลังเลิกเรียนเพื่อหาเงินมาจ่ายค่าเทอมที่เทียบได้กับเงินเดือนของ

||

นักศึกษาจบใหม่ร่วมกันสักหกเดือน --^ เนื่องจากมหาวิทยาลัยที่ฉันเรียน เป็นมหาวิทยาลัยเอกชนที่มีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับเป็นอย่างมาก ไม่แพ้มหาวิทยาลัยดังๆ ของรัฐบาล ฉะนั้นค่าเทอมก็ย่อมต้องแพงเป็นธรรมดา...

12

...เท่านั้นไม่พอ ฉันยังต้องทำเรื่องขอโอนหน่วยกิตจากคณะวิศวะฯ คอมพิวเตอร์ไปอยู่คณะวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์แทนเพื่อลดโหลดในการจ่ายค่าเทอม (คณะวิทยาศาสตร์ค่าเทอมมันถูกกว่าวิศวะฯ อะนะ TAT) อีกด้วย ทั้งๆ ที่ฉันเองใฝ่ฝันอยากจะเป็นวิศวะมาตั้งแต่เด็กๆ อยากจะเป็นโปรแกรมเมอร์อนาคตไกลและสร้างผลงานโด่งดังไปทั่วโลกแบบบิลล์ เกตส์ (เพื่อเจ๊ไปมัย =()) แต่ถึงตอนนี้...ดูเหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันฝันเอาไว้จะไม่ใช่ไปดังหวังสักเท่าไร เพราะดูเหมือนว่าฉันจะมีแว่ได้ดี เพราะความสามารถในการสตรอบเออร์รี่มากกว่าความสามารถทางด้านคอมพิวเตอร์อะนะ TAT

ปัจจุบันฉันยังคงใช้ชีวิตตามปกติเหมือนวัยรุ่นทั่วไป ตื่นนอน กินข้าว เข้าห้องเลกเชอร์ ทำงานพิเศษ กลับบ้าน ดูทีวี เล่นเน็ต เข้านอน ส่วนวันเสาร์อาทิตย์ก็ออกไปเจอลูกค้าและหาทางทำยอดขาย (เบอร์โทรศัพท์) ให้ได้มากที่สุด อาจจะมีนัดเพื่อนที่คณะไปดูหนังบ้างนิดหน่อยถ้าฉันไม่มีนัดกับลูกค้า

วนเวียนอยู่อย่างนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่มีอะไรแปลกใหม่เลยสักนิด (...)*

จนกระทั่ง...

สองวันที่ผ่านมาฉันรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างไม่ชอบมาพากลเกิดขึ้นกับชีวิตของฉัน --'

เรื่องมันมีอยู่ว่า...

วันก่อน...มีอีเมลแปลกประหลาดส่งมาหาฉัน โดยเขียนบอกเป็นทำนองว่าจะขอนัดเจอฉันเพื่อว่าจ้างให้ไปทำงานพิเศษงานหนึ่ง และไม่บอกรายละเอียดเลยสักนิดว่างานที่วันั้นมันคืองานอะไร

Ring! Ring! ซุลมุนวุ่นรัก สายรัก (ลับ) พิเศษ

มีงานพิเศษจะให้เธอทำ ถ้าเธอตกลง เรานัดเจอกันได้เลย
ติดต่อฉันได้ที่อีเมลนี้ตลอด 24 ชั่วโมง
yourboss_club@casino.co.th

วันต่อมา... ก็มีซองจดหมายสีทองมาสอดอยู่ที่หน้าประตูบ้านเช่า
ของฉัน และนั่นทำให้ฉันแทบจะเป็นลมคาของจดหมายสีทองนั้น เพราะ
ข้อความในจดหมายระบุว่า...

เงินก้อนแรกสำหรับการเริ่มต้นที่ตีระหว่างเรา
หวังว่าเราจะได้ร่วมงานกันเร็วๆ นี้
yourboss_club@casino.co.th

"O_O!"

ที่ฉันช็อกไม่ใช่เพราะข้อความนั้นหรือคะ แต่เป็นเพราะไอ้เช็ค
เงินสดหนึ่งแสนบาท! ที่แนบมาพร้อมกับจดหมายลึกลับนี้ต่างหาก
ให้ตายเถอะ~ เงินแสนนี้ฉันต้องใช้เวลาหลายเดือนเลยนะกว่าจะ
หาได้ >O<

จริงๆ อยู่ว่าฉันสามารถขายเบอร์สวยให้กับพวกเศรษฐีได้ในราคาสูงลิ่ว
แต่ต้องอย่าลืมว่าฉันได้ทำสัญญาตกลงกับทางบริษัทเอาไว้ว่าฉันจะได้รับ
ส่วนแบ่งจากการขายเบอร์เพียงหนึ่งเปอร์เซ็นต์เท่านั้น YOY

นั่นเท่ากับว่าถ้าฉันขายเบอร์ให้เศรษฐีได้หนึ่งล้าน ฉันก็จะได้รับ
แบ่งเพียงแค่หนึ่งหมื่น --+

แล้วเบอร์เบอร์หนึ่งที่ว่าฉันจะไปเจรจาขอซื้อจากเจ้าของเบอร์มาขาย
ต่อไปให้ลูกค้าได้ บางทีต้องใช้เวลาเป็นเดือนๆ

โดย~ เหมือนจะง่ายแต่จริงๆ แล้วมันไม่ง่ายเลยนะเนี่ย~~ TWT
ฉันซักจะสงสัยซะแล้วสิว่าไอ้งานพิเศษที่ว่านั่นมันคืองานอะไร
อ้อ~ หรือว่าจะเป็นการงานอย่างว่า O_O!!!

งานพิเศษที่ต้องใช้เรื่อรื่องอันแสนสะอิดสะเอ้งเหมือนนางละเวง

ปุยฝ้าย

14

เข้าช่วยในการหลอกล่อเงินออกจากกระเป๋าลูกค้า

○_○!!! โอว~ ม่ายยย~

ทำแบบนี้มันดูถูกกันเกินไปแล้วนะไอ้เสี้ยตั่นหากลับ!!!

คิดว่าฉันจะยอมเอาเรือนร่างอันสวยสดงดงามเหมือนดอกกลิลลี่แรกแย้ม
ของฉันไปแลกกับเงินแสนของแกงั้นหรอะ! แบบนี้นั้นหมามกกันชัดๆ เลย!

และเมื่อดูจากข้อความในจดหมายนั้นแล้ว ฉันก็รู้สึกได้เลยว่า
'ไอ้' เจ้าของอีเมล yourboss_club@casino.co.th นี้จะต้องเป็นผู้ชาย
และต้องเป็นผู้ชายแก่ครวากัง! -_-+ ที่ชอบกินเด็กเป็นกิจวัตรอย่างไม่ต้อง
สงสัย =()=

ว่าแต่...เขาไปเอาที่อยู่กับอีเมลฉันมาจากไหนกันเนี่ย -_-?

โยก~ อียบอกนะว่าเขาสะกดรอยตามฉันมานานแล้ว! ○_○

คิดได้ตั้งนั้นฉันก็รีบเดินไปลงกลอนประตูกับหน้าต่างทุกบานในบ้าน
เหมือนพวกที่ป่วยเป็นโรคจิตกจริตอยู่ตลอดเวลา และยังไม่ทันที่ฉันจะได้
ไปนั่งสงบสติอารมณ์ เสียงโทรศัพท์มือถือของฉันก็ดังขึ้น

~ ♪

พร้อมกับหน้าจอที่ไม่ปรากฏหมายเลขใดๆ เลย ขึ้นแต่เพียงว่า
private number

อะไรกันเนี่ย มีการซ่อนเบอร์ไม่ให้ฉันรู้ว่าเป็นใครโทรมาด้วยงั้นหรอะ
ฉันว่าเรื่องนี้มันซักจะทะแม่งๆ แล้วนะเนี่ย >()<!

~ ♪

~ ♪

~ ♪

เสียงโทรศัพท์ดังซ้ำติดๆ กันอีกสามครั้งจนฉันเริ่มกลัวกับการโทรจิก
ไม่ยอมเลิกราแบบนี้

~ ♪

~ ♪

~ ♪

โอย~ อะไรของเขาเนี่ย โทรจิกอย่างกับเวลาจับได้ว่าแฟนมีกิ๊กยังง

ยังงั้นเลย (พูดเหมือนตัวเองเคยมีแฟน =())

...

...

...

เสียงโทรศัพท์เจี๊ยบไปครู่ใหญ่

ครืด~

สักพักก็มีข้อความส่งเข้ามาโดยที่ไม่มีการระบุเบอร์ต้นทางอีกตามเคย

=()=

รับสายซะ ไม่งั้นเราจะได้เจอจากที่บ้านเช่ารูหนูของเธอ!

○_○

เฮือก!

หวังว่าตาแก่โรคจิตนั้นคงจะไม่ได้มายืนดักรอฉันอยู่ที่หน้าประตู

หรือกนะ TAT

จากนั้นเขาก็โทรเข้าเครื่องฉันอีกครั้ง...

~ ♪

~ ♪

2

ผู้ชายลึกลับ

ติด!

ฉันกดรับสายด้วยหัวใจที่เต้นระทึกจนแทบจะกระเด็นกระดอนออกมา

นอกรอบ (-_- ;)

(แน่ใจแล้วหรือที่คิดจะปฏิเสธฉัน)

แล้วฉันก็ต้องแปลกใจยิ่งกว่าชื่อซาเซียวแล้วเจอฝาเงินล้าน =_=

เมื่อพบว่าเสียงเข้มๆ ของเจ้าของเบอร์ลึกลับที่ตั้งลอดออกมาจากหู
โทรศัพท์ฟังดูเด็กและหล่อกว่าที่ฉันคิดเอาไว้เยอะเลยทีเดียว จากเดิมที่ฉัน
หลงคิดว่าเขาน่าจะเป็นเสียฟุงกลมกลิ้งที่ชอบบริโภคนเด็กสาวคราวลูก

16

เพื่อสนองกิเลสด้านมืดของเขา --*

"นายเป็นใครนะ ฉันรู้จักนายด้วยหรือ >.<?"

(รับเงินฉันไปแล้วคิดจะเบี้ยวฉันรอะะ!)

ฉันว่าหมอนี่น่าจะอายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับฉันนี่แหละ (สันนิษฐานจากเสียงหล่อๆ ของเขาอะนะ =())

"รับได้ก็คืนได้นี่ นายอยากโง่มาให้เงินฉันก่อนทำไมเล่า...แล้วนี่นายเป็นใคร ทำไมต้องมาวุ่นวายกับฉันด้วย!"

(ฉันเป็นนายจ้างเธอ)

น้ำเสียงขริมๆ เย็นๆ ของเขาทำเอาฉันรู้สึกเย็นวาบอย่างบอกไม่ถูก

"นายจ้าง? หมายความว่าไง --+?"

(เธอคิดว่าเข็คหนึ่งแสนที่ฉันให้เธอไปเป็นเศษกระดาษไว้พับจรวดเล่นงั้นหรือ)

"แล้วนายมาให้เงินฉันทำไมไม่ทราบ! ในเมื่อฉันกับนายไม่เคยรู้จักกันมาก่อนด้วยซ้ำ"

(แน่ใจหรือว่าเธอไม่เคยเจอฉัน)

"หน้านายฉันก็ยังไม่เคยเห็น ได้ยินแต่เสียงอย่างเดียว แถมนายยังมาปกปิดเบอร์ของนายอีกต่างหาก >.<"

(ดูเหมือนว่าความสามารถทางสมองของเธอจะถดถอย ผิดกับปากเธอที่จืดเรื่องโกหกมาโน้มน้าวคนอื่นเขาไปทั่วสินะ)

อะ...เขารู้ได้ยังไงนะว่าฉันเป็นคนแบบนั้น รู้ได้ยังไงว่าฉันมีความเป็นเลิศทางด้านกรโกหก --^

"นายต้องการอะไรจากฉันบอกมาตรงๆ เลยดีกว่า แต่บอกไว้ก่อนว่าฉันไม่ใช่พวกผู้หญิงอย่างว่า!"

(ให้ ผู้หญิงอย่างว่างั้นหรือ...พูดอย่างกับรูปร่างหน้าตาเธอมันตึงตูดเพศตรงข้ามนักนี่)

หน้อย~ อย่ามาทำเสียงเหมือนเวทนาในรูปร่างหน้าตาของฉันจะได้มัยเนี่ย

">()<"

(ผู้หญิงที่รูปร่างดีกว่าเด็กอนุบาลหน่อยเดียวอย่างเธอ มองยังงี้ก็ไม่มีทางจะผันตัวไปเป็นผู้หญิงอย่างว่าได้อรอกนะ มันเสียเกียรติภูมิผู้หญิงอย่างว่าซะเปล่าๆ --)

กรอด~

หมอนี่...ดูถูกกันเกินไปแล้วนะ! ทำอย่างกับเขาหน้าตาดีนักนี้~ แต่ที่แน่ๆ คือ...เสียเขาหล่อ -*-

แล้วนี่...ทำไมเขาพูดเหมือนเคยเห็นฉันตัวเป็นๆ มาก่อนเลยละ --?

อ้อ จริงสินะ ถ้าเขาอยู่ที่อยู่และเบอร์โทรฉันหมดแบบนี้ เขาก็คงต้องสืบประวัติฉันมาแล้วเป็นที่เรียบร้อย

"มากไปแล้วนะไอ้ (เบอร์) ลึกลับ --!"

(งานที่ฉันจะให้เธอทำ เธอเองก็ถนัดอยู่แล้ว เพียงแต่คราวนี้มันจะต่างไปจากทุกครั้ง เพราะเธอจะไม่ต้องทำงานผ่านบริษัทนั้น แต่มาขึ้นตรงกับฉันแทน)

"นี่นาย...จะให้ฉันไปติดต่อขอซื้อเบอร์ส่วยให้นายเธอ (. .)?"

(ไม่ใช่ฉันหรือ...แต่เป็นคนอื่น)

"แล้วทำไมนายไม่ไปเจรจาขอซื้อเบอร์ให้ลูกค้านายเองล่ะ ทำไมต้องมาจ้างฉันอีกต่อหนึ่งด้วย ฉันว่าเรื่องนี้มันทะแม่งๆ นะ --"

(นับว่าเธอยังพอมีความฉลาดอยู่บ้าง เขาเป็นว่าถ้าอยากรู้รายละเอียดมากกว่านี้ก็มาเจอกันที่...)

"ฉันบอกเมื่อไหร่ว่าจะยอมออกไปเจอนาย นายเป็นใครมาจากไหน ฉันยังไม่รู้เลย แล้วจะให้ฉันออกไปหานายเนี่ยนะ บ้าหรือเปล่า"

(ถ้าเธอก้าวร้าวฉันอีกคำเดียว อย่าหาว่าฉันไม่เตือน! และฉันไม่ชอบให้ใครพูดแทรกถ้าฉันยังพูดไม่จบ!!!)

○_○ ดุซะมัด!

"แต่ฉัน..."

(ฉันจะไม่คุยรายละเอียดทางโทรศัพท์ เพราะไม่รู้ว่าไม่มีใครลอบดักฟังบ้างหรือเปล่า)

